

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **T. D. M.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti výrokům I. a II. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2015, č. j. 1 A 18/2015 - 35,

t a k t o :

- I. Výrok I. a II. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2015, č. j. 1 A 18/2015 - 35, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 2. 2015, č. j. MV-168288-5/OAM-2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 2. 2015, č. j. MV-168288-5/OAM-2014.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů dne právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zástupce žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Praha - Ruzyně rozhodnutím ze dne 10. 11. 2014, č. j. CPR-18566-16/PŘ-2014-930504, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2, písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 roky. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že se žalobce dne 9. 11. 2014 v 14.00 hodin při pobytové kontrole na mezinárodním letišti Praha - Ruzyně úmyslně prokázal cestovním dokladem, který obsahoval neoprávněně provedené změny, a že na území České republiky pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podal žalobce odvolání společně s žádostí o navrácení v předešlý stav podle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V ní se žalobce domáhal prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání, které zároveň předložil. V žádosti o prominutí zmeškání úkonu žalobce uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí mu bylo doručeno dne 10. 11. 2014. Jelikož byl v tuto dobu zajištěn v Příjímacím středisku Praha - Ruzyně, obrátil s žádostí o pomoc na sociální pracovníky, kteří mu sdělili, že se dostaví právník, který mu pomůže. Sám si ve francouzštině odvolání napsal, nicméně mu bylo řečeno, ať na právníka počká, jelikož opravný prostředek musí být sepsán v českém jazyce a odeslán. Následně požádal o provedení tohoto úkonu právníka organizace Charita, který se do příjímacího střediska dostavil za účelem právního poradenství. Ten však odvolání odmítl sepsat s odůvodněním, že na něj nemá čas, jelikož jede na dovolenou. Až po uplynutí zákonné lhůty dne 20. 11. 2014 se do příjímacího střediska dostavila právnička jiné neziskové organizace, která mu se sepsáním odvolání pomohla. K zmeškání lhůty pro podání odvolání tak došlo bez jeho zavinění, neboť byl v příjímacím středisku zajištěn, nemohl si právníka vyhledat ani s ním komunikovat. Sám nemá právnícké vzdělání, a proto nebyl schopen odvolání v českém jazyce náležitě sepsat. Za této situace byl plně odkázán na právní pomoc neziskových organizací, které do příjímacího střediska pravidelně jezdí, čehož také využil ihned, jak to bylo možné, avšak právník organizace Charita odmítl potřebný úkon učinit. S ohledem na krátkou pětidenní lhůtu pro podání odvolání pak potřebnou právní pomoc obdržel až po jejím marném uplynutí.

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Praha - Ruzyně, usnesením ze dne 26. 11. 2014, č. j. CPR-18566-27/PŘ-2014-930504, žádosti o prominutí zmeškání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění nevyhověla a zmeškání tohoto úkonu neprominula. V odůvodnění tohoto usnesení se uvádí, že žalobce byl o právu na podání odvolání řádně poučen za přítomnosti tlumočnice dne 10. 11. 2014 a měl možnost se na místě odvolat, což neučinil. Po celou dobu řízení o správním vyhoštění byla přítomna tlumočnice do francouzského jazyka, které žalobce bez problému rozuměl. Navíc újma, která by prominutím zmeškání úkonu byla způsobena dotčením veřejného zájmu, by převýšila újmu hrozící žalobci, neboť ten se dopustil nelegálního jednání neslučitelného se zákonem o pobytu cizinců. Naléhavý veřejný zájem spočívající v ochraně České republiky před nelegální migrací tak vyžaduje vycestování žalobce.

Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 2. 2015, č. j. MV-168288-5/OAM-2014, odvolání zamítl jako opožděné, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci oznámeno dne 10. 11. 2014, právní moci nabylo dne 19. 11. 2014 a žalobce podal odvolání k poštovní přepravě teprve dne 21. 11. 2014, tedy po uplynutí pětidenní lhůty ode dne oznámení rozhodnutí, přičemž žádosti o prominutí zmeškání úkonu nebylo vyhověno. Dále odvolací orgán neshledal žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly obnovu řízení, zahájení přezkumného řízení nebo vydání nového rozhodnutí v dané věci.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 11. 5. 2015, č. j. 1 A 18/2015 - 35, žalobu proti tomuto rozhodnutí o odvolání zamítl (výrok I.), žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a ustanovenému zástupci žalobce přiznal odměnu za zastupování ve výši 6.800 Kč (výrok III.).

V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že rozhodnutí o uložení správního vyhoštění orgánu bylo žalobci tlumočeno včetně poučení o opravných prostředcích, a že tudíž prvostupňový orgán žalobce řádně poučil o opravném prostředku. Městský soud dále uvedl, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je možné v rámci žalobního řízení

pokračování

přezkoumat také usnesení, kterým prvostupňový orgán nevyhověl žádosti žalobce o navrácení v předešlý stav. V této souvislosti městský soud uvedl, že žalobce věděl o zákonné pětidenní lhůtě pro podání odvolání a že rovněž věděl, u kterého orgánu jej má učinit. Městský soud neakceptoval tvrzení žalobce, že neovládá český jazyk a není schopen podat odvolání. Podle městského soudu postačoval žalobcům písemný projev vůle, že podává odvolání. Městský soud rovněž odmítl argument, že žalobce neměl přístup k právnímu poradenství. Upozornil, že žalobce obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění dne 10. 11. 2014 a měl tedy možnost podat odvolání až do 18. 11. 2014, neboť poslední den zákonné lhůty připadl na svátek. Pokud pracovníci neziskových organizací do přijímacího střediska docházejí jednou týdně, musel mít žalobce možnost právní pomoci využít a odvolání podat. Městský soud nepřisvědčil ani námitce protiústavnosti § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Právní řád totiž nabízí možnost prominutí zmeškání úkonu, tedy podání odvolání po uplynutí pětidenní lhůty od oznámení rozhodnutí o správním vyhoštění. Srovnání s nálezem Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, proto není na místě.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V petitu kasační stížnosti se sice stěžovatel domáhá zrušení celého rozsudku městského soudu, nicméně z jejího obsahu vyplývá, že směřuje jen proti výroku I. rozsudku městského soudu o zamítnutí žaloby a proti na něho navazujícímu výroku II. o nepřiznání nákladů řízení o žalobě žádnému z jeho účastníků, neboť stěžovatel vůči výroku III. o přiznání odměny ustanovenému zástupci neuplatnil vůbec žádné námitky. Stěžovatel tedy ve skutečnosti napadá pouze výroky I. a II. rozsudku městského soudu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nesprávné posouzení žádosti o navrácení v předešlý stav. Neovládá český jazyk a neorientuje se v českém právu. Argument, že mohl podat odvolání pomocí jednoduchého podání, stěžovatel odmítl s tím, že správní řád předpokládá určité formální požadavky odvolání, které jako osoba bez právního vzdělání nezná. V důsledku jazykové bariéry a omezeného kontaktu s vnějším světem si nebyl schopen zajistit příslušnou právní pomoc a neměl ani dostatečné prostředky k úhradě nákladů za právní zastoupení. V důsledku těchto skutečností byl zcela závislý na právní pomoci pracovníků nevládních organizací, kteří do zařízení docházejí. Soud posoudil věc zcela formalisticky s tím, že cizinec měl k dispozici tlumočníka a odmítl argumenty jak nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, tak i protiústavnosti § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Městský soud vyšel z obecného tvrzení, že do zařízení jednou týdně dojíždí pracovníci Organizace pro pomoc uprchlíkům a z toho dovodil, že cizinec měl zajištěn přístup k právní pomoci, neboť v jeho případě činila lhůta k podání odvolání 8 dní. Stěžovatel k tomu uvedl, že se ve skutečnosti k právnímu poradenství dostal až dne 20. 11. 2014, tedy dva dny po uplynutí lhůty pro podání odvolání. Podle stěžovatele měl soud toto tvrzení vyvrátit důkazem ze správního spisu, což však neučinil. Stěžovatel dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, ze kterého dovodil, že § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je v rozporu s ústavním pořádkem. Soud podle stěžovatele rovněž nesplnil svou povinnost vykládat ustanovení zákona o pobytu cizinců eurokonformně, neboť mu upřel možnost využít prostředků nápravy rozhodnutí o vyhoštění a rovněž mu upřel právo na právní pomoc v této záležitosti. Podle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, protože se soud vůbec nezabýval jeho prohlášením, že se nemůže vrátit do vlasti, kde mu hrozí nebezpečí ze strany bezpečnostních složek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel byl seznámen se správním rozhodnutím. Odmítl, že by stěžovateli bránily v podání odvolání objektivní překážky, neboť postačovalo, aby učinil jednouchý projev vůle, z něž by vyplynul záměr podat odvolání. Takové podání byl stěžovatel schopen učinit i bez hlubších právních znalostí a následně bylo možné odvolání doplnit. Žalovaný dále odkázal na důvody uložení správního vyhoštění spočívající

zejména v tom, že se stěžovatel prokázal neoprávněně upraveným cestovním dokladem. Dále upozornil na neexistenci překážek pro vycestování z České republiky do země původu stěžovatele a odkázal na závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal výroky I. a II. napadeného rozsudku v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatel shledal v tom, že se městský soud nezabýval údajným porušením čl. 31 Úmluvy o postavení uprchlíků a § 119 zákona o pobytu cizinců. Městský soud však dospěl k závěru o důvodnosti zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění pro opožděnost a v takovém případě se již nemohl zabývat uvedenou meritorní námitkou. V tomto směru tedy Nejvyšší správní soud důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal.

Proto se dále zabýval kasačními námitkou o protiústavnosti části ustanovení § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 5 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí*. V dané věci totiž nebyla tato lhůta dodržena, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění bylo stěžovateli doručeno dne 10. 11. 2014 a odvolání proti němu bylo sepsáno až dne 20. 11. 2014 a následujícího dne předáno k poštovní přepravě, přičemž konec zákonné lhůty pro podání řádného opravného prostředku připadl na den 18. 11. 2014.

Pětidenní lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění však sama o sobě nezakládá rozpor s ústavním pořádkem. Dále zmíněné právní předpisy Evropské unie i České republiky totiž cizincům v řízení o správním vyhoštění aspoň v obecné rovině zajišťují dostatečnou ochranu jejich veřejných subjektivních práv. Jedná se zejména o právní poradenství osobám, jimž bylo uloženo správní vyhoštění. Zmeškání lhůty pro podání odvolání proti tomuto rozhodnutí lze dále, nejenom z důvodu neposkytnutí právní pomoci v jednotlivém případě, prominout za užití § 41 správního řádu. Právě tato možnost odlišuje nyní projednávanou věc od případu řešeného ve věci sp. zn. Pl. ÚS 17/09, v níž Ústavní soud zrušil sedmidenní lhůtu k podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost, jejíž zmeškání podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nebylo možné prominout. Z těchto důvodů nelze uvedenou část znění § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců považovat za protiústavní.

Proto se Nejvyšší správní soud zabýval stížnostní námitkou o nesprávném posouzení jeho žádosti o navrácení v předešlý stav.

Podle § 41 odst. 1 správního řádu *navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě*.

Podle § 41 odst. 2 správního řádu *požadat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok*.

Podle § 41 odst. 4 správního řádu *správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění*.

pokračování

Podle § 41 odst. 5 správního řádu *správní orgán zmeškání úkonu nepromine, je-li zjevné, že by újma, která by byla způsobena dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu, převýšila újmu brozící podatelé.*

Jestliže správní orgán podle § 41 správního řádu nepromine zmeškání lhůty k podání odvolání, je takové rozhodnutí sice samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu, avšak může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49, který je dostupný na www.nssoud.cz.

V nyní projednávané věci odůvodnil stěžovatel žádost o navrácení v předešlý stav tím, že mu ve lhůtě pro podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění nebyla poskytnuta potřebná právní pomoc při sepisu opravného prostředku.

Podle čl. 13 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (dále jen „návrátová směrnice“) *dotčený státní příslušník třetí země musí mít možnost získat právní poradenství, právní zastoupení a v případě potřeby jazykovou pomoc.*

Při transpozici tohoto ustanovení návratové směrnice do zákona o pobytu cizinců však zákonodárce zcela nedostatečně naplnil jeho cíl spočívající v zajištění efektivního výkonu práva cizince na poskytnutí právního poradenství či právního zastoupení. Podle § 48b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *sice cizinci, který podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, nebo cizinci, kterému bylo toto povolení vydáno, byla poskytnuta právníckou osobou zabývající se poskytováním právní pomoci cizincům tato pomoc bezplatně, může ministerstvo právnícké osobě přispět na úhradu nákladů spojených s poskytováním právní pomoci na základě písemně uzavřené smlouvy.* Dále podle § 144 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zajištěný cizinec má právo přijímat v zařízení návštěvy advokáta nebo zástupce právnícké osoby, který prokáže, že předmětem její činnosti je oprávnění poskytovat právní pomoc cizincům, přičemž za právníckou osobu jedná k tomu pověřený její zaměstnanec nebo člen, který má vysokoškolské právnícké vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.* Tato ustanovení zákona o pobytu cizinců ani žádný jiný právní předpis však nezaručují získání bezplatného právního poradenství či právního zastoupení všemi cizinci, kteří nemají dostatečné prostředky. Především však zákon o pobytu cizinců nedává žádnou záruku, že právní pomoc bude cizinci poskytnuta nebo že ji získá včas, neboť v něm není zakotvena obecná povinnost příslušného státního orgánu zajistit cizincům právní poradenství či právní pomoc tak, aby neutrpěli žádnou újmu. Tento legislativní nedostatek je evidentní zejména v případech zajištěných cizinců či cizinců nacházejících se v přijímacím či pobytovém středisku, jimž bylo doručeno rozhodnutí vydané v řízení podle zákona o pobytu cizinců a kteří mají velmi krátkou lhůtu na sepis a podání odvolání či žaloby ke správnímu soudu proti takovému rozhodnutí.

V rámci implementace návratové směrnice může být nedokonalost české právní úpravy týkající se zajištění právního poradenství a právního zastoupení jistě aspoň zčásti překlenuta praxí správního orgánu. Ten kupříkladu může smluvně zabezpečit pravidelnou přítomnost pracovníků právnícké osoby zabývající se poskytováním právní pomoci cizincům s omezenou svobodou tak, aby mohli podat v zákonné lhůtě odvolání proti správnímu vyhoštění.

V nyní posuzované věci však žalovaný neprokázal, že během pětidenní lhůty od doručení rozhodnutí o uložení správního vyhoštění byla stěžovateli poskytnuta právní pomoc za účelem sepisu a podání odvolání proti tomuto správnímu aktu. Žalovaný toliko v žalobním řízení tvrdil, že do přijímacího zařízení, v němž se v rozhodné době stěžovatel nacházel, dochází jednou týdně pracovník Organizace pro pomoc uprchlíkům. Nikterak však nedoložil, že do náplně činnosti pracovníka této neziskové organizace náleželo právě poskytování právního poradenství cizincům,

včetně sepisování opravných prostředků proti rozhodnutím vydaným podle zákona o pobytu cizinců, a že taková právní pomoc byla v dané věci stěžovateli skutečně nabídnuta. Kromě toho stěžovatel v žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav uvedl, že v přijímacím zařízení mu bylo sepsání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění v zákonné lhůtě odepřeno, a to nikoliv pracovníkem Organizace pro pomoc uprchlíkům, nýbrž právníkem jiné neziskové organizace Charita.

V řízení před správními orgány tedy nebylo prokázáno poskytnutí právního poradenství stěžovateli při sepisování odvolání tak, aby opravný prostředek proti uložení správního vyhoštění mohl být podán v zákonné lhůtě. Tato pětidenní lhůta je přitom natolik krátká, že stěžovatel, který neměl právní vzdělání a v rozhodné době byl omezen na osobní svobodě pobyt v přijímacím středisku, si nemohl potřebnou právní pomoc zajistit jiným způsobem. Dále neobstojí ani argument, že stěžovatel měl po přetlumočení obsahu rozhodnutí o správním vyhoštění nebo později možnost v zákonné lhůtě podat blanketní odvolání, které mohlo být následně doplněno. Stěžovatel totiž při nedostatku odborné erudice nemohl vědět, že může takový jednoduchý úkon učinit, a to obzvláště za situace, kdy mu podle jeho tvrzení měla být pracovníky přijímacího střediska zdůrazňována nutnost sepsání odvolání v češtině za pomoci osoby s právnickým vzděláním. Efektivní právní pomoc nemohla stěžovateli zajistit ani tlumočnice při překladu rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť její úlohou ve správním řízení nebylo poskytování právních rad, nýbrž pouze překladu z češtiny do francouzského jazyka.

Absencí právního poradenství v kombinaci s neznalostí českého jazyka, s nedostatkem právního erudice a pobyt v přijímacím zařízení tedy stěžovatel v posuzované věci prokázal, že překážkou pro včasné podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Za této situace byly splněny podmínky pro prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 4 správního řádu a správní orgán měl proto žádosti stěžovatele o navrácení v předešlý stav vyhovět. V dané věci přitom neexistoval naléhavý veřejný zájem, který by za užití § 41 odst. 5 správního řádu bránil prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Pobyt stěžovatele na území České republiky bez víza či platného oprávnění k pobytu a provedení neoprávněných změn v cestovním dokladu totiž nepředstavují natolik závažné skutečnosti, pro které by nebylo možné či žádoucí toto odvolání meritorně projednat, a to obzvláště za situace, kdy stěžovatel v den uložení správního vyhoštění požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v důsledku čehož může na jejím území dále pobývat legálně.

V posuzované věci tak byly splněny zákonné podmínky pro prominutí zmeškání lhůty pro odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto správní orgán pochybil, když nevyhověl žádosti stěžovatele o navrácení v předešlý stav. Městský soud tedy posoudil příslušnou právní otázku nesprávně a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. byl naplněn.

S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. kasační stížností napadené výroky I. a II. rozsudku městského soudu zrušil. Shora uvedený závěr o nezákonnosti napadeného rozsudku vede k nutnosti vydání nového rozhodnutí o odvolání a městský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. Povaha věci tak umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 a § 78 odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením rozsudku městského zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí o odvolání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V případě nezměněného skutkového stavu tedy budou správní orgány vycházet z toho, že jsou v dané věci

pokračování

splněny podmínky uvedené v § 41 správního řádu pro prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.

Jelikož Nejvyšší správní soud spolu s rozsudkem městského soudu zrušil i žalobou napadené rozhodnutí, musí podle § 120 s. ř. s. za použití § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. spolu s rozhodnutím o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodnout i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu. V posuzované věci však žalovaný neměl úspěch a stěžovateli žádné náklady nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele, Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL. M., advokát, provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Odměna za zastupování tak činí 3.400 Kč a bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Výrok III. rozsudku městského soudu o přiznání odměny ustanovenému zástupci v řízení o žalobě zůstal tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu nedotčen.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu